

[Hartel.]

respekterer man saa Rentesaenkningskravet? Gør man noget for at omsætte det i Praksis? Nej, tværtimod, vi har set, hvorledes Renten i Stedet for er steget. Jeg maa sige, at der er meget lidt Beviskraft i en Henstilling som den, der blev rettet fra det ærede Medlem Hr. Hauge.

Det ærede Medlem sagde yderligere, at det er urimeligt at forlange, at fordi Landbruget er i Krise, skal alle andre ogsaa være det. Ja, det vilde være urimeligt, om nogen forlangte det, men det, vi fra vor Side forlanger, er jo netop kun en saadan ligelig Behandling af alle Erhverv, at der opstaar den ene gunstige Situation, at alle Grupper af Befolkningen kan købe af og sælge til hinanden paa de ligeligst mulige Vilkaar, og naar dette sker, vil der overhovedet slet ikke være Tale om, at en Situation som den, det ærede Medlem Hr. Hauge omtalte, opstaar.

Jeg kan let belægge det med Kendsgerninger. I 1924, da Landbrugets Forrentningsprocent var 6,4, var Arbejdsløshedsprocenten kun 10,8. I 1929, da Landbrugets Forrentningsprocent var faldet til 4,3, var Arbejdsløshedsprocenten 15,5, men i 1932, da Landbrugets Forrentningsprocent var negativ, ÷ 0,4, var Arbejdsløshedsprocenten steget til 31,7. Det maa dog herefter være fastslaaet, at hvis det er Alvor med at løse Beskæftigelsesproblemet, saa er der ingen anden Vej end at tage fat paa en konstruktiv Løsning af Landbrugskrisen.

Jeg nævnte i Gaar Planen fra „Landbrugernes Sammenslutning“. Der er ikke een, der har imødegaaet, at en saadan Plan har været fremlagt, og at den kunde have haft de Virkninger, som fra vor Side er fremhævet. Ingen har povet at benægte det i denne Sal, men Regeringen har forsømt at gaa frem ad de Veje og har ingen andre Anvisninger at sætte i Stedet. Det er det, vi fra vor Side saa stærkt tager Afstand fra, og derfor er det, at vi ingen Tiltro har til den Politik, som Regeringen fører.

Der har under disse Forhandlinger gentagne Gange været nævnt Spørgsmaalet om Prisaftaler, og det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har rent teoretisk beskæftiget sig hermed. Jeg vil fra denne Plads stille et konkret Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister vedrørende Prisaftalene og dens Anvendelse i Praksis. Der eksisterer en Sammenslutning af trustagtig Karakter inden for Savværksbranchen, af dem, der fremstiller Drittelstave, en af de Ting, som Landbruget skal købe. Disse Smørtræer kostede i 1928—29, paa et

Tidspunkt, hvor der endnu ikke forelaa Prisaftaler, efter Kvalitet 1 Kr. 20 Øre, 1 Kr. 10 Øre og 75 Øre pr. Stk. Nu koster de paagældende Smørtræer 1 Kr. 52 Øre, 1 Kr. 48 Øre og 1 Kr. 40 Øre pr. Stk. Prisen for Raamaterialet var i 1928—29 17 Kr. 50 Øre pr. Rummeter, at aftage i Skov, og Prisen for det tilsvarende Materiale var ved sidste Aars Udgang 16 Kr. pr. Rummeter; der var altsaa ingen Stigning i Materialeprisen. Inden for det samme Tidsrum er Arbejdslønnen kun steget meget lidt, nemlig 5 Øre pr. Time, og det betinger kun en Prisfordyrelse af 2 Øre pr. Stk. af de fremstillede Smørtræer. Nu er det, jeg spørger den højtærede Minister: Er dette Tilfælde et af dem, som kan komme inden for denne Lov, og som man agter at gøre noget ved i Kraft af den Bemyndigelse, man har ved Prisaftalene? Det er et konkret Spørgsmaal, og Besvarelsen vil da tjene som en Slags Svar paa de teoretiske Betragtninger over dette Emne, som er fremkommet fra anden Side.

Jeg maa meget bestemt tage Afstand fra de Udtalelser, der fremsattes af det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, om, at vi skulde fortsætte vor Politik med at laane i Udlandet for ad denne Vej at skabe en Valutareserve og stive Kronen af. Det er jo faktisk det samme som, at man ikke vil se Sandheden i Øjnene, men vil skubbe Byrden over paa Eftertiden og opretholde en Fiktion gaaende ud paa, at vi er langt mere velhavende og bedre stillede, end vi faktisk er. Men der maa komme et Tidspunkt, da vi maa se Sandheden i Øjnene og ogsaa paa det valutariske Omraade tage Konsekvenserne af Stillingen.

Der synes ikke at være noget andet virkeligt Argument mod det Forslag, der er fremsat fra vor Side om Overgang til fri Valutahandel, som meget vel lader sig forene med en Række af de Restriktioner, som er nævnt i det Lovgivningskompleks, Regeringen har forelagt, end dette ene, at man frygter et Kronefald. Men naar man frygter et Kronefald, mener man, at Kronen i Dag er overvurderet, og at det rimelige og naturligere var, at den søgte et lavere Leje, saaledes som man ogsaa i Udlandet efter de Udtalelser, jeg fremsatte her i Gaar, er klar over, at den faktiske Stilling er. Det er denne Seen Kendsgerningerne i Øjnene, vi gerne vil have, man skulde naa frem til, og jeg vil derfor baade af andre Grunde og af de Grunde, jeg her har nævnt, meget stærkt advare mod, at vi paa ny søger at gaa frem ad Laanepolitikens Vej.